

לפרשת נח (2)

א. בחמת זעם מצויף אלהים את עולמו אשר ברא, במים רבים הוא מטביע את יציריו. בתוך התיבה, מתרקמת קהילה מוזרה של ספק-ניצולים: שותפים לרגע בתקוה, באימה, ביובש.

ב. (טו) וַיִּבְאוּ אֶל נֹחַ אֵל הַתְּבָה שְׁנַיִם שָׁנַיִם מִכָּל הַבְּשָׂר אֲשֶׁר בּוֹ רוּחַ חַיִּים: (טז) וְהַבָּאִים זָכָר וּנְקֵבָה מִכָּל בְּשָׂר בָּאוּ כָּאִשׁוֹר צִנּוּהוּ אֹתוֹ אֱלֹהִים וַיִּסְגֹּר ה' בַּעֲדוֹ: (יז) וַיְהִי הַמַּבּוּל אַרְבָּעִים יוֹם עַל הָאָרֶץ וַיִּרְבּוּ הַמַּיִם וַיִּשְׂאוּ אֶת הַתְּבָה וְתָרַם מֵעַל הָאָרֶץ: (יח) וַיִּגְבְּרוּ הַמַּיִם וַיִּרְבּוּ מְאֹד עַל הָאָרֶץ וַחֲלָף הַתְּבָה עַל פְּנֵי הַמַּיִם: (יט) וְהַמַּיִם גָּבְרוּ מְאֹד מְאֹד עַל הָאָרֶץ וַיִּכְסּוּ כָּל הַהָרִים הַגְּבוּהִים אֲשֶׁר תַּחַת כָּל הַשָּׁמַיִם: (כ) חָמַשׁ עָשָׂרָה אַמָּה מִלְּמַעְלָה גָּבְרוּ הַמַּיִם וַיִּכְסּוּ הַהָרִים: (כא) וַיִּגְוַע כָּל בְּשָׂר הַרְמֵשׁ עַל הָאָרֶץ בְּעוֹף וּבַבְּהֵמָה וּבַחַיָּה וּבְכָל הַשָּׂרֵץ הַשָּׂרֵץ עַל הָאָרֶץ וְכָל הָאָדָם: (כב) כָּל אֲשֶׁר נִשְׁמַת רוּחַ חַיִּים בְּאֶפְיוֹ מִכָּל אֲשֶׁר בָּחַרְכָּה מֵתוֹ: (כג) וַיִּמַּח אֶת כָּל הַיְקוּם אֲשֶׁר עַל פְּנֵי הָאָדָמָה מֵאָדָם עַד בְּהֵמָה עַד רֶמֶשׂ וְעַד עוֹף הַשָּׁמַיִם וַיִּמְחֹו מִן הָאָרֶץ וַיִּשְׂאָר אִיף נֹחַ וְאֲשֶׁר אִתּוֹ בַּתְּבָה:
[בראשית ז, 15 – 23]

ג. מה ילמדו בני האדם ממעשה בוראם? אולי יחכימו לא לעשות עוד חמס; אולי יבקשו לעצמם מקלט של יתמות, מאב מהיר חימה ואלים; אולי ישכילו לאטום מעתה את קירות הבית והלב, בפני זעקות הכאב והטביעה, של מי שלא זכה להיכנס לתיבתם.

ד. **נעמיד פני יתומים / צרויה להב**

נעמיד פני יתומים,
נחצה את הגדר,
נשכב בעשבים הלוחשים,
נישן ונתעורר,
נישן ונתעורר.
הבית צף על מים גועשים.

ואת המציאות נסגור מאחורי הדלת.
היא מחכה כי היא נמל והיא תהום,
ומתגנבת דרך הסדקים ממילא.
מחר נראה הכל לאור היום.